

اداره چاپی:

مطبعه بهشتیه بازار می صاحبیل خاننده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل:

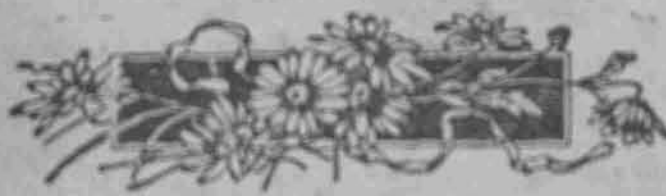
آرستووولوس د. خربسندبسی

'ΑΠ' ΟΛΙΑ

Τιμᾶται γρῶσ. 2.

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΟΧΙ, ΒΕΒΑΙΑ

Α προετοιμάζεσθε ἀπὸ τῶρα διὰ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐργασίας τῆς μεγαλειτέρας ἡλικίας σας. Αὐτὸ σας εἶχα συστήσει καὶ εἰς τὴν προηγουμένην μας συνομιλίαν ἐσυμβού-

λευον νὰ μιμησθε καὶ λιγάκι τοὺς μεγάλους.

Ἄλλ' ὅταν ἐφθάσα εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῆς προχθεσινῆς μου συνομιλίας καὶ ἔβαλα, μάλιστα, τὴν ὑπογραφήν μου, ἐσκέφθην:

— Θὰ εἶναι πολὺ περίεργον νὰ μὲ παρεξηγήσουν οἱ μικροὶ μου φίλοι καὶ νὰ ἀρχίσουν τὴν μίμησιν τῶν μεγάλων, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά των.

Γνωρίζω, ὅτι μία τέτοια παρεξήγησις, βεβαίως, δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ, παρὰ ἀπὸ παιδιὰ, ποὺ δὲν ἔχουν κρίσιν. Ἐπειδὴ δὲ σεις καὶ μὲ πολὺ πνεῦμα εἶσθε καὶ μὲ πολλὴν κρίσιν, δὲν τὸ φοβοῦμαι αὐτό.

Ἐν ἄλλο ὅμως εἴμπορεῖ νὰ συμβῇ ἀπλῶς: μὲ τὸν κόπον νὰ μιμηθῆτε τοὺς μεγάλους, νὰ ἀρχίσετε νὰ τοὺς μιμησθε εἰς ὅλα καὶ, ἐπειδὴ θὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς, νὰ μιμησθε ὄχι μόνον τὰς ἀρετὰς των, τὰς καλὰς των σκέψεις καὶ τὰς ἀσχολίας των, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ των τὰ ἐλαττώματα.

Ὅλαι αἱ ἡλικίαι ἔχουν, βεβαίως, τὰ ἐλαττώματά των καὶ, μάλιστα, διὰ κάθε ἡλικίαν τὰ ἐλαττώματά της εἶναι φρικτὰ καὶ μεγάλα.

Οἱ μεγάλοι ἔχουν μεγάλας ἀρετὰς, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐλαττώματα. Μάθετε νὰ χωρίζετε ἐκεῖνας ἀπὸ αὐτά. Μὴ νομίζετε, ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι μεγάλοι, δι' αὐτὸ ἔχουν δικαίωμα νὰ κάμουν καὶ πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀρμόζουν.

Σεῖς, τὰ φωτισμένα παιδιὰ, σεις, ποὺ θὰ γίνετε ἀριον μεγάλοι, πρέπει νὰ φιλοτιμηθῆτε νὰ γίνετε ἀνώτεροι τῶν γονέων σας, τῶν μεγαλειτέρων σας συγγενῶν, ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σας ὑπερτεροῦν εἰς τὴν ἡλικίαν. Ἄν αὐτοὶ ἔχουν δέκα ἐλαττώματα καὶ ἑκατίας, σεις πρέπει νὰ τὰ ὀλιγοστεύσετε, νὰ τὰ καταργήσετε ὅλα.

Πῶς ὅμως θὰ γίνῃ αὐτό, ἂν ἀπὸ μικροὶ ἀρχίσετε νὰ μιμησθε τὰ ἐλαττώματα τῶν μεγάλων;

Ζεῦρετα τότε μὲ ποιους θὰ ὀμοιάζετε; μὲ τοὺς ξενομανεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πηγαίνουν εἰς τὴν Εὐρώπην, μένουν μερικὰ χρόνια καὶ ἐπιστρέφουν φορτωμένοι μὲ... εὐρωπαϊκὰ ἐλαττώματα.

Δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς κοινωνίας ἀρεταί, σοβαρότης, ἐργατικότης, ἀφέλεια καὶ τόσα ἄλλα προσόντα; Πῶς ὄχι; ὑπάρχουν καὶ πολλὰ βέβαια, ἀλλὰ τὰ μάτια τῶν ξενομανῶν δὲν τὰ εἶδον· εἶδον μόνον τὰ ἐλαττώματά των καὶ μόνον αὐτὰ ἐμιμήθησαν.

Ἐχουν καὶ οἱ μεγάλοι τὰ ἐλαττώματά των. Θέλετε νὰ σας εἰπῶ ἕν ἅπ' αὐτά; καπνίζουν. Τὸ κάπνισμα εἶναι, βεβαίως, ἕν μεγάλο ἐλάττωμα τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ γίνεται φοβερώτερον, ὅταν περιπέσῃ εἰς παιδικὰ χεῖλη, γίνεται κάτι ἀποτρόπαιον καὶ εἰδεχθές.

Ὅ! νὰ εἰξεύρετε τί χυδαῖαν, τί συγκαμερὰν ἐντύπωσιν προξενεῖ ἕνα παιδί, ἕνας ἐφηβός, ποὺ καπνίζει! Αὐτὸς θέλει νὰ γίνῃ μέγας καὶ νομίζει, ποὺ γίνεταρ ἕν τούτοις, γίνεται κάτι ὄλως διόλου ἀντίθετον ἅπ' ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιθυμεῖ, διότι ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ νὰ φαίνεται μέγας, διὰ νὰ τὸν σέβωνται, καὶ ὅμως δι' αὐτοῦ τὸν κοροιδεύουν, τὸν περιφρονοῦν.

Ἐπίσης ἕν ἄλλο ἐλάττωμα τῶν μεγάλων

εἶναι καὶ τὸ νὰ πίνουν οἶνοπνευματώδη ποτὰ. Ὑπάρχει ἰδέα, ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι μεγάλοι, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμουν αὐτό· καὶ ὅμως ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι πολὺ καταστρεπτικὴ εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ πνεύματος καὶ ἀκόμη εἰς τὰ οικονομικὰ καθενός. Ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, ὄλοι οἱ νουνεχεῖς, βλέπουν τοὺς μεθύσους καὶ τοὺς ἐλεεινολογοῦν καὶ κἀνεὶς δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ποτέ, δὲν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ δὲν θὰ ἐμπιστευθῇ τὰ συμφέροντά του εἰς ἕνα μέθυσον.

Λοιπὸν, σεις οἱ μικροὶ πῶς θὰ τολμήσετε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸ τὸ φρικτὸν ἐλάττωμα τῶν μεγάλων, τὸ ὅποιον κατηγοροῦν ὄλοι καὶ τὸ ὅποιον καταρώνται καὶ αὐτοὶ, ποὺ τὸ ἔχουν, χωρὶς νὰ εἴμποροῦν νὰ σωθοῦν ἅπ' αὐτό;

Ἄλλο ἐλάττωμα — διὰ τὰς νεάνιδας αὐτὴν τὴν φορὰν — εἶναι ὁ καλλωπισμὸς καὶ ἡ πολυτέλεια. Βεβαίως, αὐτὰ τὰ δύο εἶναι ἐλαττώματα τῶν μεγάλων κυριῶν. Ὅλαι αἱ φρόνιμοι τὰ κατακρίνουν. Αὐτὰ δὲ τὰ ἐλαττώματα γίνονται πολὺ μεγαλύτερα ἀκόμη, ὅταν εὑρεθοῦν εἰς μικρὰς νεάνιδας.

Τὰ κορίτσια αὐτὰ θέλουν νὰ φανοῦν μεγάλα, νὰ μιμηθοῦν τὰς κυρίας, νὰ προκαλέσουν τοὺς ἐπαίνους τῶν ἄλλων καὶ μολαταῦτα, ὄχι ἐπαίνους, ἀλλὰ κατηγορίας μαζεύουν, καὶ μάλιστα κατηγορίας πολὺ περισσοτέρας καὶ σφοδρότερας ἀπὸ τὰς κατηγορίας, ποὺ στρέφουν εἰς τὰς μεγάλας κυρίας.

Λοιπὸν, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι, σας ἐπαναλαμβάνω τὴν σύστασίν μου: μιμησθε κατὰ τὰ παιδικὰ σας χρόνια καὶ ὀλίγον τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ μακρὰν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά των. Δὲν θὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά των.

Ὅχι, βέβαια.

ΘΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν » » » Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαὶ προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ Ἐ ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

— "Ωστε, Ιατρέ, ἔχετε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ μητέρα δὲν θὰ θεραπευθῆ, ἂν δὲν κάμῃ τὸ ταξίδι, ποῦ λέγετε!

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ μικρὸς Πέτρος πρὸς τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξετάσει τὴν μητέρα του. Ὁ ἐπιστήμων ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ὑπάρχουν φάρμακα δι' αὐτήν! Ἐκεῖνο, ποῦ τῆς χρειάζεται, εἶναι ἀέρας, ἥλιος καὶ χαρὰ· αὐτὰ τῆς χρειάζονται, παιδί μου!

Ταῦτα εἶπε καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὁ μικρὸς ἐπεσεν εἰς μίαν φοβερὰν λύπην.

— Χρειάζεται ἀέρας, ἥλιος καὶ χαρὰ! ἄλλ' αὐτὰ, πῶς θὰ εὐρεθοῦν μέσα εἰς τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο καὶ στενόχωρον διαμέρισμα, ποῦ ἔμενον;

Ὁ Πέτρος ἤκουσε κάποτε τὴν μητέρα του νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἰατρόν:

— "Ιατρέ μου, αὐτό, ποῦ μοῦ συνιστάτε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ κάμω· εἴμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι δὲν θὰ ἐπεξητούσα νὰ θεραπευθῶ, ἂν δὲν εἶχα τὸν μικρόν. . .

Τὸ παιδί ἔμεινε κατάπληκτον.

— Θεέ μου! Ἐλεγε, θὰ χάσω, λοιπόν, τὴν μητέρα μου! θὰ μείνω μόνος εἰς τὸν κόσμον!

Ὁ φιλόστοργος υἱὸς δὲν ἔβλεπε κἀνὲν μέσον, διὰ νὰ σᾶσῃ τὴν μητέρα μου· ἀπὸ πολλοῦ ὁ κουμπάρης του ἦτο ἀδειος. Τὸ μόνον πρᾶγμα, ποῦ εἶχεν, ἦτο ἓνας χαρτοκοπητῆρ· ἀλλὰ τί θὰ ἐπαιρναν ἂν τὸν ἐπώλει!

Τί ἔμενε; νὰ ἐπαιτήσῃ! "Α! ὄχι· αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε ποτέ, ποτέ δὲν θὰ προσέβαλλε τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς καλῆς του μητέρας.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, ἐνεθυμήθη, ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ἀγοράσῃ διὰ τὴν μητέρα του γάλα. Ἐπῆρε τὸ δοχεῖον καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει τὴν σκάλα.

Ἐκεῖ ἀντέμωσε τὴν μαγεύρισα τοῦ πρώτου πατώματος νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν ὑπηρετρίαν τοῦ δευτέρου. Ἐλεγον:

— Μακαρίζω τὴν κυρία σου· αὐτὴ κάθε χρόνο κάμνει τὸ ταξίδι τῆς διὰ τὴν ὑγείαν τῆς. Αὐτό, βέβαια, δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τὸ κάμωμεν ἡμεῖς.

— Καὶ μολαταῦτα καὶ ἡ κυρία μου εἶναι στενοχωρημένη. Μόνη εἰς τὸ ταξίδι καὶ τὰ λουτρά, ὑποφέρει πολὺ· καὶ ἐγὼ εἶμαι φορτωμένη ἀπὸ δουλειάς.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἤκουσεν ἀφηρημένος ἐκείνην τὴν συνομιλίαν καὶ εὐθὺς κατελήφθη ἀπὸ μίαν ἰδέαν. Ἐν τούτοις, ἀπεμακρύνθη, διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸ γάλα.

Ὁ γαλακτοπώλης εἶδε τὸν Πέτρον νὰ εἶναι ἀφηρημένος καὶ τὸν εἶπε:

— Παιδί μου, πρόσεξε κομμάτι, θὰ χύσης τὸ γάλα σου.

Ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν· ἀναβαίνοντας εἰς τὴν σκάλαν, εἶδε τὸ ἔξῃς: ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ πρώτου πατώματος ἓνα ὄρμαθὸν κλειδιά. Ὑπέθεσεν, ὅτι τὰ κλειδιά ἐκεῖνα θὰ ἦσαν τῆς κυρίας τοῦ πρώτου πατώματος, ἐκείνης, ποῦ ἐπῆγαινε κάθε χρόνο εἰς τὸ ταξίδι. Ἐκτύπησε τὴν θύραν, διὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ.

Τοῦ ἤνοιξεν ἡ ὑπηρετρία, τὰ ἐπῆρε καὶ τοῦ εἶπε ἓνα εὐχαριστῶ.

Ἡ κυρία ἤκουσε τὴν σκηνὴν· ἐχάρη, ποῦ ἤρθε τὰ κλειδιά τῆς, καὶ εἶπε εἰς τὴν ὑπηρετρίαν:

— Μαριέττα, δώσε κἀτι στὸν μικρόν γιὰ τὴν εὐγένεια, ποῦ εἶχε, νὰ μοῦ φέρῃ τὰ κλειδιά μου· ἐγὼ τὰ ἐνόμισα χαμένα στὸν δρόμον.

— Ὅχι, διαμαρτυρήθη ὁ Πέτρος, δὲν θέλω χρήματα, κυρία.

— Τότε ἔλα νὰ σοῦ δώσω καραμέλες.

Ὁ Πέτρος παρουσιάσθη εἰς τὴν κυρίαν.

— Σ' εὐχαριστῶ, μικρὸ μου, τῷ εἶπε· λάβε αὐτὰ τὰ γλυκά.

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς, δὲν ἤλθα νὰ πάρω τὰς καραμέλας, ποῦ θὰ μοῦ δώσετε· δὲν θέλω νὰ φάγω γλυκά, ἐνόσφ ἡ μητέρα μου εἶναι ἀρρωστη.

— "Α! ναί, τὸ ἤκουσα· μοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ κυρία, ποῦ μένει στὸ πέμπτον πάτωμα, εἶναι ἀρρωστη.

Ὁ μικρὸς ἐστέκετο δειλιῶν.

— Θὰ μοῦ ζητήσῃ βοήθειαν, ἐσκέπτετο ἡ κυρία, λυπημένη, διότι ἕως ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν εἶχε βοηθήσει τὴν δυστυχῆ ἐκείνην κυρίαν.

Ἐπειτα λέγει εἰς τὸν μικρόν:

— Θέλεις νὰ μοῦ ζητήσῃς καραμέλες διὰ τὴν μητέρα σου;

— Ὅχι, κυρία· θὰ τολμήσω νὰ σᾶς ζητήσω κἀτι περισσότερον. Ἦκουσα, ὅτι ἐτοιμάζεσθε, ὅπως κάθε χρόνο, νὰ κῆματε ταξίδι διὰ τὴν ὑγείαν σας, ὅτι εἰς τὸ ταξίδι σας στενοχωρεῖσθε, διότι εἰσθε μόνη χωρὶς συντροφιά.

Ἐρχομαι νὰ σᾶς προτείνω κἀτι: πάρετε τὴν μητέρα μου· ἐκεῖνη θὰ σᾶς βοηθῇ καὶ θὰ σᾶς συντροφεύῃ. Σᾶς τὸ παρακαλῶ αὐτό, διότι ὁ ἰατρὸς συνέστησε νὰ ἀλλάξῃ ἀέρα, νὰ ὑπάγῃ σὲ μακρυνὰ κλίματα, νὰ ταξιδεύσῃ.

Ἡ κυρία ἔμενε σκεπτικῆ· ὁ μικρὸς ἐξηκολούθησε:

— Σκεφθῆτε, κυρία, ὅτι, ἂν ἡ μητέρα δὲν κάμῃ ταξίδι, εἶπεν ὁ ἰατρὸς. . .

Καὶ ὁ Πέτρος ἐδάκρυσεν.

Ἡ κυρία συνεκινήθη, ἀλλὰ παρετήρησε:

— Παιδί μου, ἓνα τέτοιο ταξίδι κοστίζει πολὺ.

— Τὸ ξέρω, κυρία, ἀλλ' ἂν εἴχετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐξοδεύσετε διὰ τὴν μητέρα μου, ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ σᾶς πληρώσω τὰ ἐξοδά σας, ὅταν θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ ἀρχίζω νὰ κερδίζω.

— Καὶ σὺ τί θὰ κάμῃς, ὅταν θὰ μείνης μόνος ἐδῶ, ἂν θὰ ταξιδεύσῃ ἡ μητέρα σου;

— Ἐγὼ; . . . θὰ ὑπάγω εἰς κἀνὲν κατάστημα καὶ θὰ πιάσω δουλειά.

Ἦρσεν εἰς τὴν κυρίαν τὸ θάρρος καὶ ἡ φιλοστοργία τοῦ Πέτρον· δι' αὐτὸ ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν τῆς.

— Πῆγαινε, τοῦ εἶπε, καὶ αὐριον θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Τὴν ἐπαύριον ἡ χαρὰ διεχύθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Πέτρον· ἓνα σημεῖωμα τῆς κυρίας ἐκείνης ἔλεγεν, ὅτι δέχεται νὰ πάρῃ τὴν μητέρα του ὡς συνοδὸν καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον μαζὶ εἰς τὸ ταξίδι.

Ἡ φιλοστοργία τοῦ μικροῦ ἔσωσε τὴν μητέρα.

(Roger Dompere)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΑΛΗΝΟΣ

ΣΙΓΗ

Γέρω κισσὲ καὶ καλαριά
καὶ χλόη, ποῦ ἀνθίζεις,
ἐρημοκκλήσια, ποῦ ἡ ψυχὴ
ρερδάζει τὸν Θεό,
μέλισσα, ποῦ ἀκατάπαυστα
λογάκια ψιθυρίζεις
εἰς τὸν βοσκό, ποῦ πλάγιασε
σὲ χόρτο ἀνθηρό,

Ὁ ἀνεμοί, ὦ κύματα,
ὦ δάση, ποῦ γεννᾶτε
τὰ ὄνειρα σὲ σκεπτικὸ
διαδάτη βραδυνοῦ,
καρποί, ποῦ πέφτετε χρυσοί
στὰ δένδρα ἀπὸ κάτω,
κι' ἀστέργια, ὅπου πέφτετε
ἀπὸ τὸν οὐρανό,

Γῆ μὲ τὰ στάχυα,
θάλασσα μὲ τὰ μαργαριτάρια,
κύματα μὲ τοὺς στεναγμούς,
τραγουδία τῶν πουλιῶν,
κάμποι, π' ἀναστενάζετε
μέσ' ἀπὸ τὰ χορτάρια,
καὶ μολυντήρια παγερά
τῶν τοίχων τῶν παλῶν,

Φύσις, ποῦ χεῖς νέα μορφή
σὲ κάθε νέο βῆμα,
φύλλα, φωληαῖς, βαγιόκλαδα,
ποῦ ἡ αὐρα σᾶς κινεῖ,
μὴ κάμνετε κἀρμιά βοή
γύρω σ' αὐτὸ τὸ μνημα,
ὅπου κοιράται τὸ παιδί
κ' ἡ μάννα του ὄρηνεῖ.

(Victor Hugo)

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ

Η ΜΙΚΡΑ
ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

(συνέχεια από σελ. 171)

λειον, ουτε δηλαδη πυξις, ουτε τηλεσκόπιον, ουτε ακόμη κανένα τουφεκι, με το οποιον θα εκυνηγουσε θηράματα η θα επροφυλάσσετο κατά των θηρίων η των ιθαγενών.

Εν τούτοις, επειδή επρεπε να ζήση ο ανθρωπος αυτός, θα ήτο ήναγκασμένος να στήση παγίδα. Αυτό, άλλως τε, απεδείχθη, όταν ο Βίλκοξ εφώνασε :

— Και αυτό εδω τί είναι ;

— Αυτό ; απήντησεν ο Σερβής. Αυτό είναι μπάλλες του παιγνιδιού.

— Τι μπάλλες ; ειπεν ο Μπριάν με εκπληξιν.

Αμέσως όμως ενόησαν εις τί εχρησίμευον αι δύο στρογγυλαι πέτραι, τας οποιας ειχεν εβρει ο Βίλκοξ. Ητο ένα ειδος παγίδος κυνηγιού, το οποιον ονομάζεται μπολάς, και το οποιον αποτελείται από δύο μεγάλες ενωμένες πέτρες με σχοινί. Αυτό το μεταχειρίζονται οι Ινδοί της Νοτίου Αμερικης.

Όταν ένα εξησχημένο χέρι ρίπτη αυτό το μπολάς, το σχοινί περιπλέκεται εις τα πόδια του ζώου, αι κινήσεις του εμποδίζονται και με αυτόν τον τρόπον πιάνεται εδκολα.

Κατά πέραν πιθανότητα ο κάτοικος αυτού του σπηλαιου ειχε κάμει αυτό το μπολάς.

Αυτά τα πράγματα ειχον εβρεθη μέσα εις το σπήλαιον και υπό την εποψιν αυτήν ο Μπριάν και οι σύντροφοί του ήσαν πλουσιώτεροι από τον ναυαγόν εκείνον.

Αλλά εκείνος ήτο ανδρας, ενψ αυτοί ήσαν μένον παιδιά !

Όσον δια τον ανθρωπον αυτόν, ουτος ήτο απλως ναύτης η αξιωματικός του πλοίου, ο οποιος ειχε κατορθώσει να χρησιμοποιήση την ανάπτυξιν του, όπως επιτύχη καλλιτέρας συνθήκας κατά την εξιμωγήν του εκείνην ;

Αυτό ήτο πολυ δύσκολον να το εξακριβώσουν οι μικροί ουδεν πράγμα τοις εδιδε την πληροφοριαν εκείνην.

Παρά το προσκεφάλαιον της κλίνης ο Βίλκοξ ανεκάλυψεν εν ωρολόγιον κρεμασμένον από ένα καρφι εις τον τοίχον.

Αυτό το ωρολόγιον δέν ωμοιάζε με εκείνα, τα οποια μεταχειρίζονται οι ναυται συνήθως ητο κατασκευής πολυ λεπτής και ήτο άργυροψν με διπλά καλύμματα και κλειδί.

— Η ώρα ! δς ιδουμεν την ωραν ! εφώνασεν ο Σερβής.

— Η ώρα δέν θα μάς πληροφορήση τίποτε, απήντησεν ο Μπριάν. Προφανώς αυτό το ρολόγι θα εσταμάτησε πολλές μέρες πριν από τον θάνατον αι τοσ του δυστυχιμένου.

Ο Μπριάν ήνοιξε το κάλυμμα με κάποιο, βέβαια, κόπο, διότι ήτο σκουριασμένο, και κατώρθωσε να ιδη, ότι οι δείκται του εδεικνυον την τρίτην ωραν και ειχοσι επτά λεπτά.

— Αλλά, παρετήρησεν ο Δόνιφαν, το ρολόγι, αυτό φέρει εν ονομα αυτό εμπορεί να μάς καθορίση. . .

— Εχεις δίκαιον, απήντησεν ο Μπριάν.

Και, αφού παρετήρησε το εσωτερικόν του καλύμματος, κατώρθωσε να διαδάση τα λόγια αυτά, χαραγμένα επί της πλακός :

« Δελπές—Σαιν Μαλό »

ήτο το ονομα του εργοστασιάρχου.

Εις την απόδειξιν εκείνην προσετέθη και μία άλλη ακόμη, όχι ελιγώτερον σπουδαία.

Ο Δόνιφαν, ο οποιος ειχε παραμερίσει το κρεβάτι, εσήκωσεν από το εδαφος εν ση-

μειωματάριον, εις το οποιον όπηρχον γραμμάι, σημειωμένοι με μολύδι.

Δυστυχώς αι περισσότεραι γραμμαί ήσαν δυσανάγνωστοι. Εν τούτοις, μερικαι κατωρθώθη να διαβασθουν και μεταξυ άλλων το ονομα : *François Baudoin*.

Αι δύο αυται λέξεις ειχον ακριβώς τα αρχικά γράμματα, τα οποια ήσαν χαραγμένα επάνω εις τον κορμόν του δένδρου, εκείνο δε το τετράδιον ήτο το ήμερολόγιον της ζωής του ναυαγου από της ημέρας, καθ’ ήν ειχεν εξωκείλει εις την ακτήν εκείνην.

Μεταξυ των μισοσυσμμένων γραμμών ανεγνώσθη επίσης το ονομα του πλοίου, καθώς και μία χρονολογία, η αυτη ακριβώς, η οποια ήτο εις το δένδρον.

Πώς τώρα ο ναυαγός δέν κατώρθωσε να φύγη από το ερημον εκείνο μέρος ; εβρε προδ αυτοδ αδιαπέραστα εμποδία ;

Περισσότερον από κάθε άλλην φοράν τα τέσσαρα παιδιά ανεμέτρησαν την δύσκολον θέσιν, εις την οποιαν εβρίσκοντο, πως θα κατώρθωνον να επιτύχουν εκείνο, το οποιον δέν κατώρθωσεν ένας ανδρας, και μάλιστα ένας ναυτικός.

Αλλως τε, εν τελευταίον εβρημα τα επληροφέρει, ότι κάθε προσπάθειά των, δια να αφήσουν την γην εκείνην, θα ήτο ματαία.

Φυλλομετρών το τετράδιον ο Δόνιφαν, διεκρινεν ένα χαρτι διπλωμένο μεταξυ των σελίδων του.

Το χαρτι αυτό ήτο γεωγραφικός χάρτης, καμωμένος με ιδιαίτερον ειδος μελάνης από νερό και καπνία.

— Ένας χάρτης ! εφώνασε.

— Τον χάρτην αυτόν φαίνεται, ότι εχάραξεν ο ίδιος ο ναυαγός, παρετήρησεν ο Μπριάν.

— Αν εγινε πραγματικώς αυτό, φαίνεται, ότι ο ανθρωπος εκείνος δέν είναι απλοος ναύτης, αλλά κάποιος από τους αξιωματικούς του πλοίου, αφού ήτο εις θέσιν να κατασκευάζη χάρτην.

— Όστε είναι . . . , εφώνασεν ο Δόνιφαν.

Ναι, ο χάρτης ήτο του μέρους εκείνου του ναυαγιού. Από την πρώτην ματιά, ποδ εβριψαν τα παιδιά, ανεγνώρισαν τον λιμένα, το ακρωτήριο, την λίμνην και την δυτικην ακτήν, καθώς και τα τρία μικρά νησίδα, τα οποια ήσαν προς το ανοικτόν πέλαγος.

Πέραν της αντιθέτου ακτής της λίμνης, εσημειώνοντο επί του χάρτου και άλλα δάση, τα οποια εφθανον μέχρι του ακρου της ζηράς εκείνης, την οποιαν εβρεχεν η θάλασσα.

Όστε τόσα σχέδια με την ανακάλυψιν εκείνην κατέπιπτον ! Δέν ήτο πλέον δυνατόν να στραφον προς ανατολάς, δια να ζητήσουν προς την διεύθυνσιν εκείνην την σωτηριάν ! Και κατ’ αυτόν τον τρόπον ο Μπριάν ειχε δίκαιον και όχι ο Δόνιφαν.

Η χώρα εκείνη ήτο νήσος. Οι μικροί ναυαγοί μας δέν ήτο δυνατόν να εξέλθουν από αυτήν !

(άκολουθεί)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιστωτάτου μητροπολίτου Σελενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Α Γ Α Π Η

(συνέχεια)

Ὁ βίος εἶναι ἀποκάθαρσις, εἶναι πνευματοποίησης, εἶναι συγκέντρωσις, εἶναι μετάβασις εἰς ἐσωτερικὴν γαλήνην· καὶ τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ τὴν ἐξέλιξιν ὑφίσταται καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ.

Ἄλλὰ πῶς δύναται νὰ ἐννοηθῇ ἀποχωρισμὸς τοῦ εὐγενοῦς ἀπὸ τοῦ χυδαίου, τοῦ παθολογικοῦ ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ, ὅταν τὸ σύνολον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐνστικτιον, αἰσθητικότης, ἐμπάθεια, χυδαιότης; Δύναται τις ποτὲ νὰ χωρίσῃ καὶ τὸ ἀχυρον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου; Εἰς τοιαύτας φύσεις ἐν τέλει ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀγάπης οὐδὲν ἕτερον ἀπομένει ἢ τὸ πολὺ τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἔχουσι τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ μακρὸν χρόνον διεβίωσαν ἐν τῷ αὐτῷ σταύλῳ. Οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀμοιβαίαν κλίσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων. Αὕτη δὲ εἶναι ἀκριβῶς ἡ κατάρα τῆς χυδαιότητος, ὅτι ὁσημέραι ἀπαμβλύνεται καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὰ ζῷα.

Ὡς πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἡ περίοδος τῆς πρώτης νεανικῆς ἀγάπης, τῆς ἀνταποδομένης, εἶναι ἀναντιλέκτως ἡ ἥραιότερα. Διότι πάλαι συντρέχουσι νὰ ἀποβῇ τοιαύτη, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε πλέον συναντῶνται ἐπὶ τὸ αὐτό. Τὸ ἰδεῶδες ἀποβαίνει πραγματικότης, ἡ φιλαυτία ἐξαιρεται τὰ μέγιστα ἐκ τῆς συναισθησεως, ὅτι ἐκέρδησε τὴν ἀγάπην τοιαύτης γυναικός, ἡ ἐλπίς προσατενίζει τὴν ἡὼ τῆς παιδικότητος ἡμέρας, ὁ πόθος εὖρε τὴν ἀμοιβὴν αὐτοῦ· καὶ ὁποῖαν ἀμοιβὴν! Ἀφάνταστα βάθη ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἐσωτερικὸν αἰσθημα, ἡ ψυχὴ, γενομένη κάτοχος τοιοῦτου εὐρήματος, ἀποβαίνει πλουσιωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα. Ὡς εἰς τὸν ὁδοιπόρον, ἀνελεθόντα εἰς ὑψηλὸν ὄρος, διανοίγεται ἀτελεύτητος ἔποψις θελκτικωτάτου περιβάλλοντος καὶ ἐνθους οὗτος μεταφέρει τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος, οὕτως ἡ ζωὴ ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀγαπῶντος ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει αὐτῆς, μέχρι τοῦ σημείου, ἐνθα χρόνος καὶ αἰωνιότης ἐφάπτονται ἀλλήλων.

Ποίησις εἰσελαύνει ὡς ρεῦμα ἀκατάσχετον εἰς τὴν μέχρι τοῦδε πεζότητά τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς. Οὐδὲν θαῦμα, ὅτι οἱ ποιηταὶ ἔφασαν τὴν ἀγάπην καὶ ἔδωκαν αἰωνίαν ἐκφρασιν εἰς τὴν παροδικὴν αὐτῆς εὐδαιμονίαν.

Λέγω εἰς τὴν «παροδικὴν αὐτῆς εὐδαιμονίαν», διότι, ὅσον καὶ ἂν εἶναι φυσικὸς ὁ πόθος νὰ ἀνθῇ αἰωνίως, ἀκριβῶς ὅμως ἐν τῇ παροδικότητι ταύτῃ καίται τὸ μέγιστον θέλητρον καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἡδονῆς τὸ πνεῦμα ἐπιτίγεται νὰ ἀπαλ-

λαγῇ τῆς καταστάσεως ταύτης. Ἄλλ' ὅταν εἰσέλθῃ τοῦτο, ὅταν τὸ ρεῦμα τοῦ αἰσθηματος ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ, τί μένει τότε κεκρυμμένον καὶ σώζεται ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς παροδικότητος; Ἡ μήπως τὰ πάντα ἦσαν ὄνειρον καὶ ἀφρός;

Εὐγενεῖς ψυχαί, βαθυγνώμονες καρδίαι, νομίζω, θὰ ἀναγνωρίζωσι καὶ βραδύτερον ἐν τῇ πολυμερίμῳ οἰκοδοσκοίῃ καὶ ἐτι βραδύτερον ἐν τῇ μαρνανθείσῃ συζύγῳ τὴν ἀγάπην τῆς νεότητος. Τὸ ἄδυτον ἀθῶας καὶ ἀγνῆς ἀγάπης παραμένει αἰώνιον καὶ ἐκ τοῦ φωτοστεφάνου, ὑφ' ὃν ἐνεφανίσθη ἡ παρθένος εἰς τὸν ἐκκληκτον νεανίαν, ἀπομένει μέχρι τέλους ὁ λεπτός, ἀλλὰ χρυσοῦς διακτύλιος αὐτοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνταξίας συζύγου.

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἀγαπητοί μου μικροὶ φίλοι, θὰ εἰς παρουσιάσω σήμερον τί γράφει διὰ σᾶς ὁ Οὐγγῶ, ἕνας ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Εὐρώπης φιλοσόφων. Εἶναι τόσον ὠραία καὶ τιμητικὰ διὰ σᾶς, ὅστε πρέπει, ὄχι μόνον μὲ εὐχαρίστησιν καὶ προσοχὴν νὰ τὰ διαβάσετε, ἀλλὰ καὶ νὰ σχηματίσετε τὴν σταθερὰν ἰδέαν, ὅτι ἀνάγκη μὲ τὴν κρέπουσαν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ καλῇ ἀγωγῇ ἀνατροφῆς σας νὰ δικαιώσετε τὰ θαυμάσια διὰ σᾶς λόγια τοῦ διασημοῦ φιλοσόφου. Ἐχῶ πλήρη βεβαιότητα, ὅτι αἱ συστάσεις μου αὗται θὰ εὖρον τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν εἰς τὴν τρυφερὰν καρδίαν σας.

«Τὸ παιδί, καὶ ὅταν κλαίῃ καὶ ὅταν χαμογελά, καὶ ὅταν εὐτυχή καὶ ὅταν δυστυχῇ, καὶ ὅταν φορῇ πολύτιμα φορέματα καὶ ὅταν σκεπάζεται μὲ τὰ ῥάκη τῆς πτωχείας, καὶ ὅταν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του μεγαλῶνῃ μὲ θωπείας καὶ φιλήματα καὶ ὅταν εἰς τὸν παγετὸν τῆς ὀρφανίας δέχεται κολάφους περιφρονήσεως, δὲν παύει νὰ εἶναι θέμα παντοῦ καὶ πάντοτε ἐμπνεύσεως καὶ θαυμασμοῦ.

«Καὶ ὅταν κοιμᾶται ἐπάνω εἰς χρυσὴν κλίνην καὶ ὅταν πλαγιάζῃ εἰς πτωχὴν καλύβην μὲ προσκέφαλον τὴν πέτραν, καὶ ὅταν χαροπὸν τρέχῃ εἰς τὴν παραλίαν ἢ εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς κήπους, καὶ ὅταν φιλή τὸ μίσοανσιγμένον ῥόδον, ὅπου δύσκολα διακρίνει κἀνεις τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὰ πέταλα τοῦ ῥόδου, καθ' ὅλα, τέλος, τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του, εἶναι ἡ τελειότερα εἰκὼν, ἀφ' ὅσας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ φύσις.

«Ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ, διότι ἀντιπροσωπεύουν δύο σπανίας ἀρετὰς: τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν παιδικότητα. Ἀκόμη καὶ αἱ πονηραὶ των εἶναι ἀγναί, ἀθῶαι, ἔχουν χάριν καὶ ἀφέλειαν. Τὰ ἀγαπῶ, διότι εἰς τὴν καρδίαν των δὲν εἰσῆλθεν ἀκόμη ἡ διαφθορά, δὲν συγκινεῖ τὴν ψυχὴν των κακὴ σκέψις. Ὅλη των ἡ φροντίς, ὅλη ἡ φιλοδοξία των περιορίζεται εἰς τὰ ἀθῶα παιγνίδια των.

«Τὰ ἀγαπῶ, διότι ἡ θρησκεία μας τὰ ὄντα τὰ ἀγνά, ἐκείνα δηλαδή, τὰ ὁποῖα μόνον ἐμποροῦν νὰ πλησιάζουν εἰς τὸν θρόνον τοῦ

Θεοῦ καὶ νὰ ὑμνολογοῦν Αὐτόν, ἴτοι τοὺς ἀγγέλους, παρέστησεν ὡς ὄντα παιδικῆς ἡλικίας.

«Ὁ ἄνθρωπος πάντοτε τὴν προσοχὴν περισσώτερον ἔχει ἐστρεμμένην πρὸς τὸ μέλλον, πρὸς τὸ ἀγνωστον. Καὶ τὸ παιδί ὁμοιάζει πρὸς τὸν κάλυκα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ προκύψῃ τὸ εὖσμον ῥόδον, ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ὀδόντας τῆς μυθολογίας, οἱ ὁποῖοι, σπειρόμενοι καὶ καλλιεργούμενοι, ἀνεβλάστουν πανόπλους ἀνδρας.

«Ὅταν βλέπω παιδί, διανοοῦμαι: ποῖος ἦξεύρει, ἂν εἰς τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι δὲν κρύπτεται μία δύναμις, ἡ ὁποία εἰς τὸ μέλλον θὰ ἀφήσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν; ποῖος ἦξεύρει, ἂν ὁ πτωχὸς τοῦ χωρικοῦ παῖς, τὸ πτωχοφορεμένο, τὸ παραπονεμένο ὀρφανό, τὸ ἀκάθαρτο ἀγνιόπαιδο, δὲν εἶναι ὁ κάλυξ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μίαν ἡμέραν θὰ ἐξέλθῃ μεγαλοῦργος δύναμις διὰ τὸ ἔθνος του, διὰ τὸν κόσμον ἐν γένει; Ὅλοι οἱ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτὸς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, δὲν ὑπῆρξαν πρῶτον παιδιὰ;

«Ἀγαπᾶτε τὰ παιδιὰ, ὅπως τὰ ἠγάπησεν Αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· νὰ τὰ ἀγαπᾷ ὅπως πρέπει καθὲς εὐγενῆς καρδία, καὶ θέλει νὰ λέγεται εὐγενῆς καὶ τρυφερά».

Αὐτὰ, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, εἶναι τὰ δι' ὑμᾶς ἀφιερωμένα θερμὰ λόγια τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἀλλὰ καὶ σεῖς αἰσθάνεσθε πόσῃ ὑποχρέωσιν ἔχετε ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία εἰς περιμένει ὅπως εἰς ὄνειρευθῇ ἡ εὐγενῆς ψυχὴ, ἡ ὁποία εἰς ἐφαλε τὸ καλλίτερον ἐγκώμιον. Θὰ τὸ ἐννοήσετε, βεβαίως, ὅταν σκεπθῆτε, ὅτι ὁ κάλυξ, μὲ τὸν ὁποῖον εἰς παρομοιάζει, δὲν ἀνοίγει, δὲν παρουσιάζει τὸ εὖσμον ἄνθος τῆς, ἂν δὲν ποτισθῇ μὲ τὸ γλυκὺ τῆς παιδείας ἄρωμα, ἂν δὲν ἀναπτυχθῇ μὲ τὸ μορφωτικὸν τῆς καλῆς ἀνατροφῆς πνεῦμα. Ἐχετε ταῦτα παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σας καὶ νὰ εἰσθε βέβαια, ὅτι θὰ γίνετε ἀξία, ὄχι μόνον τῆς ἀγάπης τοῦ μεγάλου ἐγκωμιστοῦ σας, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας ὀλοκλήρου, ἡ ὁποία εἰς εἰς ἔχει στηριξί τὸσας χρυσαῖς τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

© ΣΚΕΨΕΙΣ ©

Μὴ προτιμᾶτε τὴν κολακίαν παρὰ τὴν ἀλήθειαν, καθὼς δὲν προτιμᾶτε τὸ κίβδηλον νόμισμα ἀπὸ τὸ ἀληθινόν.

Δὲν εἶναι καθῆκόν σας μόνον νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν λέγετε καὶ μὲ τρόπον, ὅστε νὰ μὴ τὴν ἀπορρίπτουν οἱ ἄλλοι.

Εἶναι μεγάλη τέχνη νὰ ζεῖσθῃ κἀνεις νὰ ὁμιλή, ἀλλὰ μεγαλειτέρα νὰ εἰζεύσθῃ νὰ ἀκούσθῃ.

Πολλοὶ ἔγνων συμπαθεῖς, διότι εἰζευραν νὰ ὁμιλοῦν, ἀλλὰ περισσώτεροι ἠγαπήθησαν, διότι εἰζευραν νὰ ἀκούουν.

Μὴ ἀφίνοθε εἰς τοὺς ρεμβρομοῦς, διότι αὐτοὶ παραλύουν τὴν ὁρᾶσιν. Σκέπτεσθε καλῶς, ἀλλὰ ἐπιτρέψτε ταχίως.

ΕΙΣ ΣΦΟΔΡΕΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 178)

Δεν ανεβαίνεις άρκετά εις την σειράν, εμπορεί κάνεις ν' άντιέλη. Τί θα εύρω, λοιπόν; Τό ξεύρω έν μέρει. Θα εύρω άνιόντας πλέον άξέστους γεωργούς, άγρότας, σπορείς σικάλεως, βουκόλους, κατ' άνάγκην όλους άπολύτως μη έμμελνάντας επί τών λεπτοτήτων της παρατηρήσεως. Καί εγώ, εκ νεαρής μου ηλικίας, ό παρατηρητής, ό άπληστον έχων περιέργειαν διά τά πράγματα, αρχίζω νά παρουσιάζωμαι. Διατί νά μη αναφέρω τας πρώτας μου ανακαλύψεις; Είναι άφελέσταται, άρκεται όμως νά μās πληροφορήσωσιν όλίγον περί της εκδηλώσεως τών όρμενφύτων.

"Ημην πάντε έως έξ έτών. Διά νά ελαφρύνουν από έν στόμα τό πτωχικό σπιτικό μας, με άφηκαν εις την πρόνοιαν της γιαγιάς όπως άνέφερα. Έκεί εις την μοναξιά, μέσα εις τας χήνας, τά μωσχάρια και τό πρόβατα, έξύπνησαν αι πρώται άναλαμπαί του πνεύματος: ό,τι προούληρξεν, είναι δι' έμέ σκότος άνεξερεώνητον. Γεννώμαι εις τόν πραγματικόν βίον, άφ' ης στιγμής έγείρεται μέσα μου ή αύγή, άρκετά ευδιάκριτος, διακρινομένη από τά όρια του άσυναίσθητου, διά νά με άφύση ζώσαν άνάμνησιν. Έπανευρίσκω τόν έαυτόν μου, ντυμένον με φορεσιά από χονδρό μάλλινον ύφασμα, που σύρεται λασπομένη επάνω εις τας γυμνάς μου πτέρνας: ένθυμούμαι άκόμη τό μανδήλι, δεμένο εις την μέση μου από ένα κομμάτι σπάγγον, μανδήλι συχνά χαμένο και τό όποιον άντικαθιστούσα εύκολώτατα με τό γύρισμα του μανηγιού.

Μίαν ήμέραν, τά χέρια πίσω εις την μέση, νάμαι εγώ, ένα σκεπτικό εκεί μουρέλι, στήμένο άντίκρυ εις τόν ήλιο. "Η εκθαμβωτική λάμψις του με μαγνητίζει. Είμαι ώσαν την πεταλούδα, που την σαγηνεύει τό φώς της λάμπας. Με τό στόμα ή με τά μάτια, άρα γε, άπολαμβάνω την λαμπερή του δόξα;

Αυτή είναι ή έρώτησις, που προβάλλει ή άρτιγέννητος επιστημονική περιέργειά μου. "Αναγνώστά μου, μη γελάσης: ό μέλλον παρατηρητής εξασκεΐται ήδη, δοκιμάζει. "Ανοίγω όσον μπορώ τό στόμα μου και κλάω τά μάτια. "Η λάμψις χάνεται. "Ανοίγω τά μάτια, κλείω τό στόμα. Ξαναφαίνεται. Ξαναρχίζω. Τό ίδιο. "Εταλείωσε! Ξεύρω ασφαλώς, ότι βλέπω τόν ήλιο με τά μάτια. "Ω! τί ανακάλυψις! Τό βράδυ τό είπα εις τό σπίτι. "Η γιαγιά έμειδίσαε τρυφερά με την άφέλειά μου, οι άλλοι με περιγέλασαν. "Ετσι είναι ό κόσμος. Καί άλλη ανακάλυψις: "Αργά τό δειλινό, σαν σκοτεινιάζη, μέσα εις τά χαμόκλαδα τριγύρω στο σπίτι, ακούω κάποιον τρίξιμο σιγανό και γλυκό στην βραδυνή ήσυχία. Ποιός τρίξει έτσι; Μήν είναι πουλάκι στην φωλιά του; Πρέπει νά ιδώ άμέσως. "Έχει, λένε, λύκους, που βγαίνουν τέτοιαν ώραν από τό δάσος, μα δεν θα πάγω μακριά, νά, έδω, εκεί δά, κοντά στους θάμνους. Πολλήν ώραν καρτερώ, μα του κάκου. Στόν παροσμικό κρότο, τό τρίξιμο σταματά. Την άλλη μέρα ξαναρχίζω, άκόμη και την παρακάτω. Αυτή τη φορά ή έπίμονος παραμόνευσις μου επιτυγχάνει. Πάσφ, τό χέρι άτλόνεται έτασίωσα τόν τραγουδιστή. Πουλί δεν είναι: είναι κάποια ακρίδα, που οι σύντροφοί μου μ' έμαθα νά της πιπιλίζω τά

χονδρά ποδάρια, τιποτένια άμοιβή της μακράς ύπομονής μου. Τό ωραιότερο δε δεν είναι τό διπλό μπουτι με γεύσιν καραβίδας, μόνο είναι, ότι κατώρθωσα νά μάθω. "Από τώρα ξεύρω από την παρατήρησι, πώς αι ακρίδες τραγουδοΰνε. "Η ανακάλυψις μου δεν διεδόθη, από τόν φόβον μη με περιγέλασουν, όπως διά την ιστορίαν του ήλιου. "Ω! τά ωραία άνθη, που έχει αυτός ό άγρός στο πλάγι του σπιτιού μας! Φαίνονται σαν νά με μειδιούν με τό μεγάλο σκούρο μάτι τους. "Αργότερα στη θέσι τους βλέπω μεγάλες δεσμίδες από κόκκινα κεράσια. Δοκιμάζω, είναι δυσάρεστα στη γεύσι και ως εκ περισσού δεν έχουν και κουκούτσι. Τί είναι αυτά τά κεράσια; στο τέλος του καλοκαιριού ό παππούς έρχεται με μίαν αξίνη και κάμνει άνω-κάτω τόν τόπο τών παρατηρησιών μου. "Από κάτω από τό χώμα προβάλλει για νά γεμίση καλάθια και σάκους κάποια στρογγυλή ρίζα. Είναι γνωστό πράγμα: έχομε πολλά στο σπίτι, πολλές φορές έψησα στο φούρνο. Είναι ή πατάτα. Αιά παντός έρριζώθηκε στη μνήμη μου, τό μανεξεδένιο χρώμα τών λουλουδιών της και ό κόκκινος καρπός της. Τό μάτι πάντα προσεκτικό επάνω στα ζήα και τά φυτά: έτσι εξησκείτο μόνος του, χωρίς νά τό καταλαμβάνη, ό μέλλον παρατηρητής, παιδάκι τώρα έξ έτών. "Επήγαινε πρós τό άγθος, έπήγαινε πρós τό φυτόν, όπως μία πεταλούδα πηγαίνει στο λάχανο, που δεν έγνώρισαν οι πρόγονοί της. Είχε μέσα του τόν σπόρον κλίσεως άγνωστου εις την οικουμένην του, υπέκρυπτε σπύθα ξένη εις την έστία τών άνιόντων. Αυτό τό κάτι, τό ύψαιτε της παιδικής φαντασίας, τί άπέγεινε. Θα σβυσθή χωρίς άλλο, αν δεν παρεμβή ή σπουδή, τροφοδοτούσα διά του παραδειγματός, αναπτύσσουσα διά της εξασκήσεως. Τό σπύλειο, λοιπόν, ως εξήγηση ό,τι ό άταβισμός άφίνει άνεξήγητον. Θα τό ιδούμεν.

Τό σχολείο μου: Νά με πίσω εις τό χωριό, εις τό πατρικό μου σπίτι. Μαζί με τά έκτά μου χρόνια, ήλθεν ή ώρα νά πάγω στο σχολείο. Δεν ήμπορούσα νά εύρω καλλίτερα: ό δάσκαλος είναι και νονός μου. Πώς θα όνομάσω την αίθουσαν, όπου έκαμα γνωριμία με τό αλφάβητον; "Η αληθινή λέξις δεν θα εύρίσκειτο εύκολα, διότι τό δωμάτιον έχρησίμευεν εις όλα. "Ηταν συνάμα σχολείο, μαγειρείο, κοιτών, έστιατόριο, και κάμμιά φορά και όρνιθών και χοιροστάσιο. Δεν έσκέποντο τότε άκόμη διά παλάτια σχολικά: τό πρώτο τυχόν άσυλον έφθανεν. "Από τό δωμάτιον αυτό ανεβαίνε κάνεις εις τό επάνω πάτωμα από μιá πλατειά σκάλα κερφωτή. Κάτω από τη σκάλα ένα μεγάλο κρεβάτι κάτω από τα βάνι ξύλινο. Τί υπήρχεν εκεί επάνω; Ποτέ μου δεν τό εξηκρίβωσα. "Εβλεπα τόν διδάσκαλον νά καταβάζη ποτέ μίαν άγκαλιά χόρτο διά τό γαϊδουράκι, ποτέ κανένα καλάθι πατάτες, που ή οικοκυρά του έχυνε μέσα εις τό καζανάκι, όπου έψήνετο τό φαγι των γουρουνιών. Θα ήτο κάμμιá σοφίτα, κάμμιá αποθήκη προμηθειών δι' άνθρώπους και ζήα. Αυτά τά δύο τμήματα άποσιλοΰσαν όλον τό ίδρυμα.

(άκολουθεί) ΝΟΕΜΗ Α. ΙΩΗΡΟΥ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Τά όφελήματα τών εκδρομών.

Αι εκδρομαί, εκτός της όφελείας, την όποιαν προσφέρουν εις τόν οργανισμόν, είναι και έν από τά καλλίτερα μέσα, με τά όποια εκγυμνάζεται ό νοΰς, ή κρίσις, ή όξυδέρκεια.

Εις μίαν εκδρομήν, επειδή παρουσιάζονται πολλά έμπόδια, έλλειψις χρεωδών, τό πνεΰμα και τό σώμα εξασκεΐται εις τό νά υπερνική τά έμπόδια εκείνα και νά κατορθώνη, όπως τά παρέρχεται.

Ο νεαρός εκδρομέυς, μόνος άπέναντι της φύσεως, χωρίς τά άφθονα μέσα, που παρέχει ή πόλις, είναι άνέγκη νά σκεφθη, νά έπινοήση, νά έπιτύχη την λύσιν κάποιας δυσκολίας. Εις την περίπτωσιν αυτήν, ώσαν νά εύρίσκεται μέσα εις την κοινωνίαν, ζητεί νά στηριχθη, νά καταλάβη θέσιν, νά επικρατήση.

Καθώς άπέναντι της φύσεως είναι μόνος και μόνος πρέπει νά επαρκέση, κατά τόν ίδιον τρόπον γνωρίζει, ότι και εις την κοινωνίαν είναι μόνος και δια τών δυνάμεών του θα κατορθώση νά έπιτύχη.

Κατασκήνωσις.

Μία εκδρομή χειραφετεί τόν νέον πρós την αυτόθουλον, την ανεξάρτητον δράσιν, και του δίδει και την ιδέαν της εϋθόνης και τών συνεπειών δι' όλας τας πράξεις του.

Αίφνης, κατά τας εκδρομάς παρουσιάζεται συχνά ή άνάγκη της κατασκήνωσεως. Μία όμως κατασκήνωσις άπαιτεί πολλά, εξοικονόμησιν πολλών αναγκών και, επί πλέον, άπαιτεί πρόνοιαν και ίκανότητα. Πώς θα στηθη μία σκηνή; που θα στηθη, πώς θα άντικατασταθούν οι πάσσαλοι με κλάδους δένδρων και τά σφυρία με πέτρες; όλκ αυτά και τόσα άλλα ζητήματα, τά όποια μόνον όταν εύρεθη κανείς υπό τας συνθήκας αυτές παρουσιάζονται, πρέπει νά λυθούν επί τόπου.

Αλλά χάριν αυτών τό πνεΰμα εργάζεται, τίθεται εις κίνησιν ή έφευρετικότης του και γίνεται πλέον ρωμαλέον από την ζωογόνον επιρροήν της σωματικής εδείξεως.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

‘Ο μικρός Νίκος ήτο ένα πολὺ ἐπιμελὲς παιδίον καὶ διὰ τοῦτο ὄλοι τὸν ἡγάπων. Μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ του, διὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸν ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ τὸν ὄνον ἀπὸ τὸν σταῦλον καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον. ‘Ο Νίκος ἐχάρη πολὺ, διότι ήτο ἐνωρίς καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἕνα μέγαλον περίπατον.

‘Αλλὰ καθ’ ὁδὸν συνήντησε μίαν ἀσθενικήν γραίαν, ἣ ὅποια μὲ πολὺν κόπον ἐβάδιζεν. ‘Ο Νίκος τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐχαιρέτησε μὲ σέβας καὶ τὴν εἶπε :

— Βλέπω, ὅτι περιπατεῖτε μὲ πολὺν κόπον· ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω ν’ ἀναβῆτε ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὴν οἰκίαν σας.

‘Η γραία ἐδέχθη προθύμως, ἠνχαρίστησε τὸν Νίκον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐφθάσαν εἰς τὴν οἰκίαν. ‘Αλλ’ ἐπειδὴ ἡ οἰκία τῆς γραίας ήτο μακράν, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ήτο πλέον ἀργὰ καὶ ὁ Νίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. ‘Επέστρεψε, λοιπόν, ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλ’ ήτο πολὺ περισσότερον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν καλὴν πράξιν, ποῦ ἔκαμε, παρὰ ἂν ἔκαμε τὸν μέγαλον περίπατον, ποῦ τόσον ἐπεθύμει.

ΕΥΑΝΘΙΑ ΜΑΛΛΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΕΤΗ

Εἶναι χειμῶν. Μία γραία, φορτωμένη μὲ ἕνα βαρὺ κοφίνιον, περιπατεῖ κατὰ μῆκος μιᾶς ὁδοῦ ὠραίως πόλεως. ‘Η χιών, κατὰ τὸ ἡμῖσι λυωμένη, καθίστα τὴν πορείαν πολὺ δύσκολον, ὥστε ἡ δυστυχὴς μόλις καὶ μετὰ κόπου ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ.

Πῶς, ἀρά γε, θὰ ἠδύνατο νὰ περάσῃ τὴν ὁδὸν, ἐνῶ αἱ ἀμαξαὶ διαρκῶς διεσταυροῦντο ;

Οὐδέποτε, βεβαίως, θὰ εὑρισκε καιρὸν νὰ περάσῃ, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἔκαμνε, θὰ κατασυντριβετο. ‘Αμφίβολος, περιμένει. Αἱ ἀμαξαὶ διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην ἀφ’ ἐνός, ἀφ’ ἑτέρου δὲ ὁ θόρυβος καὶ ὁ φόβος καθιστοῦν τὴν διάβασιν πλέον δύσκολον.

Εὐτυχῶς ὁμως τὴν στιγμήν ἐκείνην φθάνει εἰς ὄμιλος συμμαθητῶν μου. Δὲν ὑπῆρχε φόβος δι’ ἡμᾶς. ‘Ητο μία διασκέδασις, τίς ἐξ ἡμῶν θὰ ἠδύνατο καλλίτερον νὰ τρέξῃ μεταξὺ τῶν ἀμαξῶν, τῶν τράμ. Αἰφνης ὁμως εἰς ἐξ ἡμῶν ἐστάθη. Τί ἔτρεχε ; μήπως ἐκτύπησε ποθενά ; ‘Οχι ! τίποτε ἀπὸ αὐτά. ‘Αλλά ; Εἶδε τὴν ἀγωνίαν τῆς δυστυχοῦς γραίας καὶ ἡ καρδία του ἐπληγώθη. Μεταβαίνει πλησίον καὶ τὴν ἐνθαρρύνει, λέγων, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι πλέον εὐκολον, εἰμὴ νὰ περάσῃ.

— Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἐὰν θέλετε. Λαμβάνει ἡ γραία μὲ πίστιν τὸν βραχίονα τοῦ παιδίου καὶ αὐτό, κόμνον νεῦμα εἰς τοὺς ὀδηγούς, ὅπως σταθῶσιν, ὠδήγησεν ἐν ἀσφαλτοῦ ἀπὸ τὴν μέγαν τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου. Μετὰ ταῦτα ἐπιστρέφει πλησίον

μας, ἐνῶ ἡμεῖς ἐγελῶμεν δι’ αὐτόν, καὶ μᾶς λέγει μὲ ἀπλότητα :

— Τὴν γνωρίζετε ; φαίνεται πτωχὴ καὶ δειλὴ. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι, ἐὰν μίαν ἡμέραν δοθῇ εὐκαιρία, εὐχαρίστως θὰ παρέξτε καὶ σεῖς τὴν ὑπηρεσίαν σας.

ΜΕΓΑΛΟΣΧΟΛΑΪΤΗΣ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΨΕΥΔΕΤΑΙ

‘Ητο ‘Ιούνιος. ‘Ο κ. Κ. . . ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν του, ἕνα μαθρον τῆς ‘Αφρικῆς, ἕνα μικρὸ καλάθι, γεμάτο ἀπὸ ὠραία καὶ μεγάλα ροδάκινα, καὶ μίαν ἐπιστολήν, διὰ νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν φίλον του Φ., ὁ ὅποιος κατοικοῦσεν εἰς μικρὸν χωρίον ἔξω τῆς πόλεως. ‘Ητο μεσημέρι καὶ ὁ ἥλιος ἔκαμε πολὺ. ‘Ο μαθρος ἐκουράσθη καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν σκιάν ἐνός δένδρου, διὰ νὰ ἀναπαυθῆ. ‘Επειδὴ δὲ ἐδίψα, ἤνοιξε τὸ καλάθι καὶ ἔφαγε δύο ροδάκινα· κατόπιν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Φ., εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν καὶ τὰ καλάθι. ‘Όταν ὁ κ. Φ. ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν καὶ εἶδεν, ὅτι ἔλειπον δύο ροδάκινα, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν :

— ‘Η ἐπιστολή λέγει, ὅτι λείπουν δύο ροδάκινα· πρόσθε, αὐτό, ποῦ ἔκαμες, εἶναι κακὸν καὶ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ μαθρος ἔλαβε καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν κύριόν του ἕνα καλάθι ροδάκινα καὶ μίαν ἐπιστολήν, διὰ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸν κ. Φ. Καθ’ ὁδὸν ἤνοιξε τὸ καλάθι καὶ ἔλαβε δύο ροδάκινα, ἀλλὰ, προτοῦ νὰ τὰ φάγῃ, ἐνεθυμήθη τὴν ἐπιστολήν· τὴν θέτει, λοιπόν, κάτω ἀπὸ μίαν πέτραν μεγάλην καί, ἀφοῦ ἔφαγε τὰ ροδάκινα, ἔλαβε καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν κ. Φ. ‘Όποια ὁμως ήτο ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ὁ κ. Φ. ἤσχισεν τὸν ἐπιπλήτη :

— Εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ ἐπαναλαμβάνεις τὸ ἴδιον σφάλμα· ἰδοὺ, ἡ ἐπιστολή λέγει, ὅτι λείπουν δύο.

Τότε ὁ μαθρος ἀπαντᾷ :
— Κύριε, ἡ ἐπιστολή ψεύδεται, διότι τὴν στιγμήν, ὅπου ἐγὼ ἔτρωγον τὰ ροδάκινα, αὐτὴ εὑρίσκετο κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν. Πῶς ήτο, λοιπόν, δυνατόν νὰ μὲ διῆ ;

ΕΜΜ. Σ. ΠΑΜΦΟΥΚΗΣ

ΑΙ ΕΚ ΓΥΨΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ νὰ δυνηθῆ κάποις νὰ παρακινήσῃ ἐκ νεαρᾶς ἀκόμη ἡλικίας τὸ πνεῦμα τῶν μικρῶν, καὶ μάλιστα διὰ μέσων, τὰ ὅποια προξενοῦν εἰς αὐτὰ χαρὰν καὶ παρέχουν ἀκόμη εἰς τὴν φαντασίαν αὐτῶν μεγάλην ἐλευθερίαν, τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν τῶν καλλιτέρων μέσων πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν. Εἰς τὰς ἐκ γύψου εἰκόνας βλέπετε μίαν πολὺ εὐχάριστον καὶ εὐκολον ἐνασχόλησιν, ἣ ὅποια καὶ εἰς τὸ παραγωγικὸν πνεῦμα τῶν μικρῶν παρέχει ἀξιόλογον καὶ ἐλεύθερον στάδιον πρὸς παιδείαν. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἶναι πολὺ εὐχάρι-

στον νὰ δύναται κάθε παιδάκι νὰ στολίσῃ τὸ μικρὸ του δωμάτιον μὲ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια κατασκεύασε μόνον του. Αὐταί, λοιπόν, αἱ μικραὶ ὀδηγίαι δεικνύουν πῶς ἠμπορεῖ κάθε παιδάκι ἀπὸ εἰς νὰ κατασκευάσῃ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας ἐκ γύψου, χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν.

Μὴ νομίζετε ὁμως, ὅτι δι’ αὐτὸ χρειάζονται πολλὰ πράγματα· ὄχι, ἀπλῶς μόνον ἕνα βαθὺ πινάκιον, ἀρκετὴ κόνις γύψου ἀσβέστου καὶ αἱ εἰκόνας, τὰς ὅποιας θέλετε νὰ μεταχειρισθῆτε. Αὐτὰς τὰς εἰκόνας εἰμπορεῖτε νὰ τὰς προμηθευθῆτε εἴτε ἀπὸ εἰκονογραφημένα περιοδικά, εἴτε ἀπὸ ἐφημερίδας, εἴτε καὶ φωτογραφίας. Πρὸς τοῦτο ὁμως πρέπει νὰ τὰς κόψετε γύρω-γύρω μὲ τὸ ψαλίδι καί, ἀφοῦ βρῆτε τὸ ὀπισθεν μέρος, νὰ τὰς βάλλετε ἐντὸς τοῦ πινακίου ἀνεστραμμένας, δηλαδὴ τὸ μέρος, ποῦ φανερόναι τὴν εἰκόνα, νὰ εἶναι πρὸς τὸν πυθμένα τοῦ πινακίου. Κατόπιν χύνετε τὴν ρευστὴν μάζαν τοῦ γύψου, ἕως ὅτου δὲν θὰ φαίνεται πλέον ὁ βυθὸς τοῦ πινακίου. Μετὰ 24 ὥρας εἰμπορεῖτε νὰ ἀποσύρτε τὴν εἰκόνα καὶ μὲ μίαν χρωματιστὴν κορδέλλαν νὰ τὴν κρεμάσετε στὸν τοῖχον τοῦ δωματίου σας. Μὴ λησμονεῖτε ὁμως, ὅτι μεγάλην σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἐκλογή τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.

(‘Εκ τοῦ γερμανικοῦ) ΓΕΩΡΓ. Σ. ΠΑΪΔΑΝΙ

ΤΟ ΠΕΣΧΑ ΤΩΝ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

‘Αποστολαὶ εἰς τὸ ‘Απ’Ολα.

Κατάλογος IB

Εὐαnthία Μαλλινοπούλου καὶ Ἐλένη Σκενδριέσου	Γρ. 250 —
Αἱ μαθήτριάς τῆς Α’ Γυμνασίου τοῦ Ζαπτείου	200 —
Γεώργ. καὶ Ἐλένη Σ. Ζαννίδου	100 —
‘Ιωάννης καὶ Κωνστ. Γ. Τζηρά	100 —
Γεώργος καὶ Λάκης Χ. ‘Αγγελίδαι	50 —
‘Υψηστῆς ἀτάς	25 —
Καίτη Ε. Παρασκευαίδου	20 —
‘Ηλέκτρα Γεράδου	20 —
Δημήτριος Σ. Ψυλλίδης	20 —
‘Αχιλλεὺς	20 —
Νικόλαος	20 —
Κωνστ.	20 —
Μάσχος Βεροβελίδης	20 —
Α. Προδρόμου	20 —
Μικρὸς καλλιτέχνης	20 —
Μιχ. Ν. Κάτσος	17 50
Εὐθαλία Ζάμπογλου	15 —
Χρηστάκης Α. Εὐελπίδης	15 —
Δέσποινα Τασισόγλου	10 —
Στυλιανὸς Α. ‘Αγγελίδης	10 —
Παρασκευὴ Δ. ‘Αγγελίδου	10 —
Διογένης Δ. ‘Αγγελίδης	10 —
Βήδας	6 25
Κωνστ. Θ. Θεοδορόπουλος	5 —
Χριστοπούλα	5 —
Γοργὸς Δελφίν	5 —
Νικόλ. Θ. Ραφτόπουλος	2 50
Γεώργ. Βουτσᾶς	2 50
Γεώργ. Δ. Χαϊνάκης	2 50
‘Αθαν. Α. Καρυσταράτης	1 50

Γρ. 1021 75

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων . . . . .

Εἰσπραχθέντα ἐν ὅλῳ . . . . . Γρ. 5265 50

Πολλές φορές έως τώρα τα αποτελέσματα των διαγωνισμών των Πνευματικών Διοικήσεων και προ πάντων οι λύται ήδίκησαν την αλληλογραφίαν και την περιώρισαν εις τον πλέον στενόν κώρον, που ήτο δυνατόν γά το κάμου, εις μίαν στήλην. Αυτό έγινε με κάποια θυσίαν, διότι, επί τέλους, ήρθε να ικανοποιηθούν τόσοι λύται δι' αυτό δέν πιστεύω σήμερον να διασπαρσθούν και να άγανακτήσουν οι λύται, άφου δι' την αλληλογραφίαν έδωσαν να αναβληθή ή δημοσίευσίς των διορημάτων των. Τι να γίνη; θά ικανοποιηθούν και αυτοί, άφου προαγασμένως άπαντηθούν τόσα γράμματα, τα όποια έάνω εις το γραφείον μου έπετέλεσαν μίαν πολύ άκαιρητικήν στήλην.

Αι μαθήτριαι της Ζ' τάξεως του έν Ραιδεσιφ Παρθενιαγωγείου συνάδενυαν την διά το Πάσχα των πτωχών προσφοράν των, την όποιαν έδημοσιεύσαμεν εις τον Θ' κατάλογον, με μίαν πολύ εύγενη έπιστολήν, της όποιας άντιγράφω έδώ μερικά άποσπάσματα: «Μή επιθυμώσαι, όπως μείνωμεν όλος άμέτοχοι της παντακόθεν έδηλουμένης συμπαισίας προς το Πάσχα των πτωχών παιδιών, σπεύδομεν και ήμεεις μετά χαράς, όπως έμβάσωμεν 60 γρ. ήτοι άνά δέκα γράσια έκάστη, διά τον άνωτέρω Ιερόν σκοπόν, άκφραζουσαι σνόμα την ελληρικηή άγάπην μας και την βαθειάν έκτίμησιν ήφ άχωρίστφ συντρόφφ «Αστ' Όλα». Συγχαίρω διά τα φιλανθρωπα αισθήματα των τών μαθητριών αέθς και τας εύχαριστώ διά την προς το Παιδικόν άγάπην των.

Νέαι ένδειξεις φιλανθρωπών αισθημάτων μας έρχονται άπό την τόσον προοδευτικήν και άφωτισμένην εις τας πατριώτες άρετάς κοινότητα Μανροχωρίου. Δύο λάτρεις του «Αστ' Όλα», καθώς ατέ υπογράφονται, ή Έθανθία Μαλλινοπούλου και ή Έλένη Σκενδεριάδου, εις ές κομψόν γραμματάκι των μάς έπέθετον πώς έπιλοτέχησαν έν εργόχειρον, πώς το έθεσαν εις λαχείον, το όποιον άπέφερε γρ. 230. Το εργόχειρόν έλογον εις την Έναγγελίαν Άντωνιέδου, ή όποια προσέφερεν ύπερ του ίδιου σκοπού γρ. 20 και ούτως ή προσφορά των άνέρχεται εις 250 γρ.

Επίσης άπό το Μανροχώριον πάλιν οι Ιωάννης και Κωνσταντίνος Γ. Τζηρά άποστέλλουν 100 γρ. και ή Έυθαλία Ζαμπούλου γρ. 15.

Ώσούτως τα άδελφάκια Γιώργος και Λάκης Χρ. Άγγελίδαι — τί πρώτοι έγγραφέντες εις το Παιδικόν— με έτα άρωματισμένοι άπό εύγενη και έσπλαγγχνικά αισθήματα γράμμα των, έστειλαν διά το Πάσχα των πτωχών γρ. 50.

Έν μέγα εύγε εις το Μανροχώριον, το όποιον τρέφει τόσον φιλανθρώπους και φιλογαίεις βλαστούς, έν εύγε άκόμη και εις τους άγαπητούς μου αέτους φίλους, ει όποιοι έγκαινίζουσ τον βίον των με τόσος εύγενείς πράξεις.

Οι μικροί υιοί του κ. Σ. Φελίδου ένθυμήθησαν και πάλιν τα πτωχά παιδιά, άποστέλλαντες γρ. 80. Οι δέ έν Γαβίβε Γεώργιος και Έλένη Σ. Ζαννίδου, έκδηλούντες την προς τα άπορα συμπαισίαν των, μάς άπέστειλαν γρ. 100. Θεσμός εύχαριστίας.

Ο Έμμ. Έβσταθιάδης δέν είναι κοροποιάρης διόλου, δέν όμνιάζει μ' έπείρους, οι όποιοι γρυνιάζουν, όταν δέν ίδου την άπάντησίν των εις την αλληλογραφίαν, και μάς γράφει: «Άφου έχετε την καλήν διάθεσιν να άπαντάτε εις όλους τους άποστολείς γραμμάτων, προσθέτουσα και άπό «έτα γλυκό φιλάκι», τί έχει να κόμη, άν ό χώρος της αλληλογραφίας είναι όλίγος; ή καλή διάθεσις τα πάντα κατορθώνει και την καλήν διάθεσιν εύτυχώς, έχετε. Διά τουτο σπεύδω να έκφράσω τα ελληρικηή μου προς σάς συγχαρητήρια». Εύχαριστώ τον Έμμ. Έβσταθιάδην δι' όλα αυτά, όσον δ' άφορξ ήν βιογραφίαν του Ραφαήλ, τον συμβουλεύω, όπως, προκαιμένον περί βιογραφιών, οι όποιοι είναι Ιστορίε, μη έμεινετέται εις την μήμητιν του, αλλά να λαβάνη τας τελειότητας και πλέον εχηρηβαμένως πηξός.

Η Δοφροστεφανωμένη νίκη, γοητευμένη με τα

περιεχόμενα του Παιδικού, έκφράζει τον ένθουσιασμόν της διά την «Μικρόν άποικίαν». «Έπειδή σήμερον έχω όλιγώτερον χροήν, μου γράφει, διά τουτο σπεύδω να πιστοποιήσω την άγάπην μου προς το Παιδικόν και κυρίως να εύχαριστήσω τον Έσπερον διά την περιωμένην μετάφρασιν του μυθιστορήματος, το όποιον τόσον με ένδιαφέρει, ώς να προθύμως θά έπλήρωσον το τριπλάσιον της τιμής, άν είχε μίαν στήλην άκόμη εις κάθε φύλλον». Η Δοφροστεφανωμένη νίκη συμβουλεύει άκόμη και συνιστά εις τας συναναγνώστας της, όπως άκολουθούν τας συμβουλάς του Γουναστού και άφισπώνουν 15 λεπτά την ήμέραν διά το σώμα των. Εύχαριστώ την Δοφροστεφανωμένην νίκην δι' όλα καλά μου γράφει.

Έδιόβασα με ένδιαφέρον το γράμμα σου, Άνθοφόρον κένιστρον. Είναι πολύ καλογραμμένον και μάλιστα το κοσμεθν άγνά αισθήματα. Μου γράφεις: «Άπέαντι τόσων εύχαριστήσεων, τας όποιας μου παρέχες, ζητώ και έγω να εύρω τρόπον, με τον όποιον να έκδηλώνεται ή εύγνωμοσύνη μου, αλλά δέν εστιν εύχ, δέν εύρω κάρτενα τοιοϋτον και δι' αυτό προστρέχω εις την βοήθειάν σου και σε παρακαλώ να με είπής, διότι ου βεβαίως θά εύρωξ. Είμαι έτοιμη να σε άπακούσω εύχαριστως, όσον δύσκολον και άν είναι αυτό, το όποιον θά με προτείνης, και θά προσπαθήσω το το έντελέσω με μεγάλην ύπομονήν και έπιμονήν». Εις την έρώτησιν σου, άγαπητό, μη νομίσης, ότι είναι εύκολόν να σοθ άπαντησω. Άγάπα το Παιδικόν, γράφω του τακτικά, λες τούς διαγωνισμούς του και τα το συνιστάς εις τους δημώκους σου. Το Παιδικόν δέν ζητεί τίποτε περισσότερον.

Έπληρα έν έπιπέτες άκολογητικόν γράμμα άπό το Μή με λησμονεί. Το γράμμα αυτό συνάδενυ και το «Premieres Lectures Enfants Couris Elements». Εύχνης άπρωτού άκόμη άναγνώσων την έπιστολήν έκείνην, έπέθεσα περι τίνας πρόκειται. Το Μή με λησμονεί εις την κατηγορίαν του Γ. Α. Σανθουπούλου, δι' άντιγράφη το έργον «Υπολοις και Ιεραξ» άπό έλληνικόν άγαιωστικόν, άντιτάσων την άδειχυστονον μαρτυρίαν, δι' το μετέφρασεν άπό γαλλικόν κείμενον. Είναι αληθές, όταν είδα εις την καταγγελίαν του Α. Γ. Σανθουπούλου να έπισυνοπίζονται και οι σελίδες του άλλ. άναγνώστικου, βεβαίως, έσχημάτισα την ιδέαν, ότι το έργον, το δημοσιεύθεν εις το 18 φύλλον του Παιδικού, δέν ήτο ξένον προς το άναγνώστικόν έκείνο. Και έπέαλιξα το Μή με λησμονεί, άλλ' ίδού όμως, δι' με πειστήρια άδιαφιλονεικητα μου άποδεικνύει, ότι το δημοσιεύθεν ήτο άπ' εύθείας μετάφρασις, και έχει δικαίον. Τι άποδεικνύεται, λοιπόν, έξ αέτου; Ότι σπνέθη εις μερικά άλλα έργα, καθώς σάς άνέφερα εις την προηγούμενην αλληλογραφίαν. Άπό το γαλλικόν άναγνώστικόν μεταφράσθη το έργον εις το έλληνικόν άναγνώστικόν, χωρίς να δηλωθή έκεί, ότι είναι μετάφρασις. Το Μή με λησμονεί το μετέφρασεν έκ του γαλλικου, χωρίς να ύλοπτεύη, ότι είναι μεταφρασμένον εις τόσον κοινόν βιβλίον και ίδού, ότι συνέθεσεν. Όποτε, λοιπόν, μόνη σύμπτωσις είναι και εις την περίστασιν αέτην και ούχι άναγραφή. Πρέπει τα άπατημηθή το δικαίον εις το Μή με λησμονεί.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλω εις τον Πέτρον Α. Διαμαντιόπουλον, το γράμμα σου άπό μίαν άνορθογραφίαν διατί, λοιπόν, να δει τον Άρσιπαγιτήν, έλήφθησαν, εύχαριστώ δια τα αισθήματα — τον Σπινθαμαίον γίγαρι, έγκρίνω αυτό ως ψευδώνυμόν σου σε σπληνεσθμοι διά την θλιβερόν άπέλειαν του πατέρα σου και σε συμβουλεύω, άκριβώς ως μέσον παρηγορίας, την μελέτην και την άνάγνωσιν καλών βιβλίων — τον Πολυμήχανον Όθυσσία, ο όποιος δέν κόμνει διόλου καλά ν' άγοράξη το «Αστ' Όλα» άπό τούς σπυμαθήςς τις προς 2.25 γρ., αυτό δέν άποδεικνύει την προς το Παιδικόν άγάπην του, άφου τα φύλλα, τα όποια άγοράζει, τα έχουσι ταυτοχρότως όλοι οι έφημεριδεπώλαι — τον Κερανοβόλον Δία, εις τον όποιον συνιστά πολλήν έχημέθειαν εις το ψευδώνυμόν του, δι' να μη πάθη και πάλιν, δι' την διοβιβάζω τα συγχαρητήρια σου εις την Ε. Α. Μάλια διά την ύπερ των πτωχών προσφοράν του εργόχειρου της— εις την Άφροδίτην Βέρνυσε, της όποιας περιμένω να διοβίσω το κείμενον — την Έρυσταλλίνα Βερνυέλα, ή όποια κατά το διάστημα της άουθενίας της είχε μοναδικόν σύντροφόν της το Παιδικόν διαβιβάζω τούς χαίρετι-

μοούς σου εις τον Γ. Α. Μούκαν, Άθην. Φ. Κάλφογλου και Έθανθίαν Στανρίδου — το Ρόδον της Κωνσταντινουπόλεως, το όποιον περιμένω εις τούς διαγωνισμούς να ξεσπαθήσω, διαν θα άναλλαγώ άπό τα σχολικά του καθήκοντα — την Μαίρην Π. Σφύρα έλήφθησαν άπ' ύψει τα σκολάντα, — την Έλένην Φυλακτοπούλου, της όποιας τούς αριθμούς εις το λαχείον έδημοσίευσα και διοβιβάζω τα διά την Ε. Α. Μάλια συγχαρητήριά της — εις τούς τρεις μικρούς: Ιωάνν. Γεωργόπουλον, Κωνσταντίνον Άναστασιόδην και Άπόστολον Κοσμιτίον, που μου στέλλουν μαζί με την μικράν συνδρομήν των διά τα πτωχά και την ύπόσχεσιν: «δι' θα διοβίζουμε τακτικά το «Αστ' Όλα» και θα προσπαθήσωμεν να φανθμεν γοησιμοι εις την κοινωνίαν, όταν θα μεγαλώσωμε και θα προσπαθήσωμεν να σάς στείλωμεν και άλλα χρήματα για τα πτωχά παιδιά, τα όποια άγαπούμε πολύ». εύγε εις τα τρία μικρά διά την ύπόσχεσιν των, ή όποια είναι τόσον ένθουσιαστική — την Κόρινθαν Ι. Κερασιόδου, ήτις μάς γράφει: «στέλλω τας έλοχίστας οικονομίας μου ύπερ των άγαπητών πτωχών άδελφών και σάς συγχαίρω διά τα καλά παραδείγματα, διά τα όποια συμβουλεύετε τα καϊδιά των σχολών να εσφέρουν διά το Πάσχα των πτωχών — τον Μικρόν καλλιτέχη» θά γίνη ή έπιθυμία σου — την Άρίστην Μαλλή είναι άπλουστάτον, το αίτιγμα είναι κοινόν και πρόχειρον, άλλος δέ έτυχε να το στείλη ένωρίτερα άπό σά' περιμένω έν τούτοις, να μάς στείλης άλλα — την Άννήν Ιωαννιμίδα, την όποιαν εύχαριστώ διά την έμπράτως έκδηλουμένην άγάπην της — τον Αθ. Σ. Καρασταμίην, του όποιου θά δημοσιεύθου έντάοιγα οι άσκήσεις στείλε, έν τούτοις, και άλλας δεσκαπλάτους — τον Ιωρδάνην Γ. Καπλιάνου, είδον την καταγγελίαν — Σανθην Μεσομή' διά το ζήτημα της αλληλογραφίας θα ύποδεξω άλλους ένα μέσον, διά να έπικοιτωνήτε οι άναγνώσται του Παιδικου άνομιταξέ σας — την Άπτερον νίκην δεικτών το ψευδώνυμόν σου, το πρώτον άήτης και εις άλλον — τον Άφαντεν, ο όποιος είναι ικανοποιημένος και με τα «φιλάκι», που του έστειλα — την Χιανήν μαρτίαν, της όποιας δέχομαι το ψευδώνυμον, το όποιον όμως τα τρησήν μυστικόν — τον Σπυρ. Σ. Κωνσταντιόδην, έλήφθησαν — την Βαρνούλαν του Βύζειου, έλήφθησαν τα έργα.

Ένεγράφησαν την εβδομάδα αέτην εις το λαχείον του εργόχειρου: Σταμάτιος Ε. Πάσσα 13, Ι. Καλογρόνης 24, Νεοκλής Α. Μολφέσης 25, Γεώργιος Σαράφογλου 34, Πολυμήτη Καζαντζόγλου 35, Κυριάκος Καζαντζόγλου 36, Ιωάννης Α. Μολφέσης 37, Άννα Μάλια 38, 46, 53, Καλλιόπη Α. Μολφίση 39, Εύτέρη Μάλια 40, 48, 54, Άφροδίτη Α. Μολφίση 41, Άνδρομάχη Μάλια 42, 50, Λευκή Α. Μολφίση 43, Άπόστολος Μάλια 44, 52, Έλλη Τάνη 45, Ούρανία Παπαδοπούλου 47, Κοσμάς 49, Όλγα Παπαδοπούλου 51, Τοτός Θ. Χαβιαρόπουλος 55, 56, Μικρός καλλιτέχης 57, Ιωάννα Καλλιτοφ, 58, 59, Γιώργος και Λάκης Χρ. Άγγελίδαι 60, 61, Μόσχος Βερβελιδης 62, Πέτρος Πετριδης 61, Δημοσφ. Α. Ζαχαριάδης 63.

ΕΙΡΗΝΗ

Κωνστ. Ι. Τζούρος
Έκ των βραβεθέντων εις τον Η' διαγωνισμόν των Πνευματικών Διοικήσεων.